

Allehelgensnat var usædvanlig kold og blæsende. Der var frost i luften, og det skønt det først var i denne nat, at november måned begyndte. Vinden strøg isnende langs Svaneborgs mure. Der var ikke en sjæl at se udenfor i mørket og kulden. Klokken havde for længst passeret midnat. Kun et enkelt sted på anden sal var der stadig lys bag et vindue. En porcelænslampe sendte et venligt skær ud i arbejdsværelset, og i den gamle kakkelovn var der tændt op. Ilden derinde varmede så dejligt.

Allehelgensnat steg ånderne op af graven, sagde man, og denne nat kunne godt give næring til den slags historier. Vinden hylede sørgmodigt ved vinduerne og klappede og bankede med de lange vindueshasper, så man kunne tro, at luften virkelig var fuld af væsener, som forsøgte at mase sig vej ind gennem selv den mindste lille sprække. Den isnende træk rakte sine frosne fingre ind under dørene, gled langs væggene og foldede sig koldt om fødderne. Ilden i kakkelovnen hvædede arrigt, og gnister slog ud af spjældet, når en kastevind fandt vej ned igennem skorstenen.

Grev Ulrich havde endnu ikke afsluttet sine regnskaber. Denne del af dagens arbejde var han slem til at udsætte. Færdig ville han heller ikke blive foreløbig, for han sad ret op og ned ved skrivebordet og snorksov. Kuglepennen i hans hånd var stadig sat til papiret.

Nede på gårdspladsen susede tørre blade rundt i hidsige hvirvler, og det knagede og rev i de høje popler på den lange allé ud til landevejen. Men dér, midt på den øde allé, var der alligevel én, som trodsede det barske vejr. En kvinde var på vej op til godset med en tung kurv i hånden. Hendes lange sorte kappe flagrede i vinden. En hætte skærmede ansigtet for kulden. Kvinden hastede op langs staldene, fortsatte ad broen over voldgraven, strøg igennem den store indgangsportal og videre op ad Svaneborgs svungne trappe.

Ved hoveddøren satte hun kurven fra sig. Der lå et sovende barn i den. En lille pige, pakket godt ind i dyner og tæpper. Kvinden bøjede sig ned og kyskede den lille på panden. Men straks efter rettede hun sig op og så sig vagtsomt omkring. Det var, som om hun ventede, at nogen ville komme og gøre dem ondt. I det samme slog blæsten hætten ned og afslørede hendes blege, ulykkelige ansigt.

Hun var kommet langvejsfra, flygtet ad hemmelige veje, og nu måtte hun efterlade sin lille datter her. Tiden var knap. Der var kun denne ene chance for at bringe barnet i sikkerhed. Hvis hun også nåede at aflevere brevet, så turde hun håbe på, at den lille kunne reddes. Selv var hun fortabt og uden håb om frelse. I en hård kamp havde hun fået et slag, som hun ikke kunne flygte fra, for det var gjort af en frygtelig trolddom. Så snedigt var trolddommen nemlig udtænkt, at hun selv skulle udløse den, i det øjeblik hun græd over sin ulykke. Nu var det umuligt for hende at undertrykke sorgen længere. Hendes tid var ved at løbe ud. Hun mærkede allerede de sorte kræfter omkring sig, som var de kommet i sværme for at bære hende bort. Igen bøjede hun sig over sin lille datter.

– Tilgiv mig, mit barn. Men det er for dit eget bedste. Ved hjælp af en besværgelse lægger jeg nu et skjold omkring dig og binder dine kræfter, for at de ikke skal afsløre dig. Herefter kan ingen fremmede genkende dig. Ingen kan gætte om dig, uden at deres tanker går i ring, og ingen fremmede kræfter kan trænge igennem dit skjold. Men for at skjoldet kan holde tæt, vil dine egne kræfter heller ikke kunne slippe ud igennem det. Man skal tro, at Elycia er død, og selv skal du ikke vide, at hun lever. Sådan vil det vare ved, indtil dagen kommer, hvor Svaneborgs Rose springer ud.

Hun lagde begge hænder på sin datters bryst og talte med en mørk stemme på et ældgammelt dansk:

*Hører mig, Sol
At sejd skal blænde
At ingen skal kende!*

*Lad øjne se, men ikke skue
Lad ører lytte, men ikke fatte
Lad hænder røre, men ikke finde
Lad tunger tale, uden ord at binde
Lad tanker lænke tanker for i ring at gå!*

Hører mig, Måne

At sejd skal binde

At ingen skal finde!

Derpå tog hun en tung guldring af sin finger og trak den på en halskæde, som hun hængte om barnets hals. Den lille pige åbnede øjnene og rakte op efter sin mor. Moderen rejste sig fortvivlet fra sit barn og famlede inden for kappen efter et brev. Nu måtte hun kæmpe for ikke at komme til at græde. Tiden var snart inde. Hun løb ned ad trappen og holdt kuverten frem i mørket.

– Halfdan! Anis! Brevet! Det er vigtigt! Sig til ...

Men vinden tog til i styrke og blæste råbene ud af hendes mund. Hun så tilbage mod kurven. Den stod så ensomt på trappen, og nu kunne kvinden ikke holde tårerne tilbage længere.

Som en gnistrende stav rakt lige ned fra himlen, skar et lyn gennem luften og ramte gårdspladsen med et brag så enormt, at godsets gamle ruder klirrede. I et kort sekund var hele pladsen oplyst, som var det den klare dag. Med det pludselige lyn fulgte en heftig vind, der hvirvlede de tørre blade rundt og rundt om kvinden, indtil de skjulte hende helt. Da vinden atter lagde sig, var kvinden borte. Og det var brevet også. Senere, da natten var omme, havde blæsten ført det langt, langt bort. Tilbage på trappen stod kurven med den lille pige.

Tre katte krøb ud under en bred, rød staldport og sprang i fuld fart op langs staldbygningerne til godsets hovedbygning. De snusede nysgerrigt til dynerne og til det lille barn. Derpå satte de sig ranke og vagtsomme ved kurven. Som Egyptens stolte sfinkser blev de siddende, indtil natten var omme. Én var stribet, én var grå, og én var hvid som sne.

Grev Ulrich vågnede med et sæt, da kuglepennen tegnede en lang streg ned over papiret. Var det torden så sent på året? Ilden i kakkelovnen var gået ud ved det kraftige vindstød, og der lugtede af røg i arbejdsværelset. Pokkers til blæst i aften.

Han gik hen til vinduet og så ned på den øde gårdsplads, hvor de tørre blade hvirvlede rundt. Det var et held, at Allehelgensnat ikke gav varsler for vintervejret, for i så fald var det ikke rart, hvad der var i vente.

Næh. Det var kun de døde sjæle, man havde viet denne nat til. Man sagde, at på Allehelgensnat stod de døde op og dansede på deres grave. Greven trak på smilebåndet. Det var sådan noget sludder, Rigmor var fyldt med.

Men han kom alligevel til at spekulere på, om den gamle blodbøg ovre på familiegravstedet kunne holde stand mod blæsten. Trods alt var han ikke glad ved tanken om, at den skulle gå til netop i aften. Hele hans slægt lå begravet på den anden side af landevejen, i indviet jord. Christine var også begravet derovre. Skønt hun ikke var af Stjerneskjold-Svanesøe-slægten. Hvad kunne det gøre? Det havde jo været hans mening at fri til hende, inden sommeren var ovre.

Greven sukkede og vendte atter blikket mod gårdspladsen. I morgen ville han sætte Michael til at feje blade op. Så var hans plejesøn godt beskæftiget, nu hvor der ikke var mere brænde at stable. Grev Ulrich lukkede omhyggeligt regnskabsbogen i. Han måtte se at blive færdig i morgen. Det var vel også tidsnok.

Ikke længe efter var der mørkt i alle Svaneborgs vinduer.

TEKSTUDDRAG

Side 76 – 79

Hun jog på Acappella og nåede hurtigt frem til skovbrynet. Fortsatte derefter i rask galop ind i skoven. Ved den store korsvej standsede hun op. Hvilken vej havde han valgt? Hun red lidt frem og tilbage i alle retninger, men kunne ikke bestemme sig. Vejen til venstre førte i retning af Ellemosen. Det var fristende at søge efter ham der. Ganske vist nåede Leander den dybeste afsky for mosen, men netop af den grund havde hun heller aldrig fået lov at komme derhen. Da hun den foregående nat havde passeret Ellemosen i vild galop, var det første gang, hun nogensinde havde været

den vej forbi. Men det havde været så mørkt, og farten alt for høj til, at hun kunne se noget som helst. Nu havde hun endelig chancen for at se nærmere på stedet. Resolut drejede hun til venstre og red ad stien mod Ellemosen.

Hun kunne lugte den våde muld og træstammer i forrådnelse på lang afstand. Da hun kom nærmere, fandt hun hele moseområdet afskærmet af elletræer og tornede brombærranker i et tæt krat. Hun måtte lede ihærdigt og længe, før hun fandt et kighul, så hun kunne se ind mellem de filtrerede grene. Det var et sælsomt syn, der mødte hende. På den stille vandflade lå et tæppe af irgrøn andemad, der kastede et trolddomsagtigt skær op på nogle krogede, udgåede træer. I vandkanten vuggede døde grene og rådne træstammer og lignede ådsler af mærkelige fabeldyr. Langs de fugtige bredder lå runde, sorte sten, som var blevet grønne og slimede af mos. Elisa begyndte at forstå Leanders afsky for stedet. Hun tøvede med at ride ind. Her var meget mere uhyggeligt, end hun havde troet. Den grønne vandflade blev brudt af matte bobler, der gloede ud på hende ligesom kæmpestore tudseøjne. Skyggerne under elletræerne var kulsorte og lurende. Selvom mosen ved første øjekast lå livløs hen, forekom det hende, at den gemte på noget levende både over og under vandoverfladen. Et årvågent, vagtsomt liv, ligesom når krokodillen flyder stille som en træstamme, eller jagtedderkoppen skubber sig sammen i sit hjørne, altid på vagt, altid på spring.

Hun red over på den anden side af stien og bakkede ind mellem træerne for at samle mod. I det samme var der noget, som rørte sig i mosen. Grene knækkede i krattet, og Leander kom ridende ud derfra. Han var sammenbidt og barsk på en måde, som var helt ukendt for Elisa. Det uventede syn afholdt hende fra at råbe ham an. Han opdagede ikke, at hun stod inde mellem træerne, men red tilbage ad den vej, hun selv var kommet.

Da han var ude af syne, blev Acappella urolig. Hun trippede og ville væk. Hesten mærkede det før Elisa. Men snart opfattede Elisa også, at noget levende var ved at komme for nær. Hun kunne hverken se eller høre noget, men hun fornemmede en lurende fare på samme måde, som når hun kom for tæt på en hugorm. Hun så sig om til alle sider og fik øje på en uformelig skygge under et grantræ nogle meter væk. Den var sortere end andre

skygger, og selvom der ikke var en vind, der rørte sig i skoven, kravlede skyggen nærmere og nærmere. Nu turde hun ikke blive her længere. I et spring var hun og Acappella i vild galop på vej tilbage ad skovstien. Ved korsvejen gav Acappella hende ikke tid til at tøve, men fortsatte i rasende fart op ad stien mod ruinen.

Ved højen standsede hun brat. Leander var der allerede. Han stod ved ruinen og rakte den gulnede kuvert frem mod én, som Elisa ikke kunne se. Idet hun red frem mod ham, lød der et højt fuglekald. Nattergalens advarselssang! Leander vendte sig brat. Med et ansigt, der udtrykte både overraskelse og forfærdelse, greb han sin bue fyrede en pil mod hende. Elisa stivnede af rædsel. Men pilen fløj tæt forbi og ramte en sort skygge bag hende. En rød flamme slog ud ved pilen, hvorefter den sorte skygge brændte bort på et øjeblik. Leander kom løbende hen til hende.

– For pokker, Elisa! råbte han ophidset. – Mindst hundrede gange har jeg forbudt dig at ride herud alene!

Elisa tog sig forfærdet til brystet. Hun havde følt smerten fra hans dræbende pil. Det var både forvirrende og flovt.

Leander samlede pilen op. Den var sort af sod og spidsen var brændt væk. Elisa stirrede forbløffet på den.

– Hvordan gik der ild i din pil?

– Det skete, fordi den stak hul på et hylster fuld af vrede, svarede han bistert.

Han sugede luft ind for at sige en hel masse om, hvad han mente om hendes ulydighed. Men han fandt det åbenbart ikke umagen værd. Han trak opgivende på skulderen og lagde brevet, som han stadig havde i hånden, tilbage i jagttasken.

– Hvem var det, du ville give brevet til? spurgte Elisa.

– Hvad jeg foretager mig med mit brev, kommer ikke dig ved, svarede han kort.

Elisa kastede nysgerrige blikke over mod det sted ved ruinen, hvor han havde stået og talt med en eller anden. Men der var ingen. Hun begyndte at mene, at hun havde taget fejl. Det var jo helt usandsynligt, at Leander mødtes med nogen midt inde i Svaneborgskoven!

Straks efter skød Leander endnu en hurtig pil ind i mørket. I et glimt blev buskadset oplyst af en rød flamme, og der lød et langt, hvæsende suk, ligesom når luften går ud af en blæsebælg. Elisa stirrede derind, men kunne intet se.

– Du ramte ikke noget, sagde hun. – Er det bare skygger, du skyder efter?

– Fra nu af er det mig, der stiller spørgsmålene, sagde han afvisende. – Du har trukket en lang hale af sorte igler efter dig helt herop på højen. Hvor i alverden har du været henne, Elisa? Jeg håber ikke, at du har været nede ved Ellemosen?

Elisa bøjede hovedet og nikkede.

– Jeg burde forlange, at du bliver spærret inde på dit værelse efter dette her, skændte han. – Men det er lige før, jeg har mere lyst til at takke dig for, at du har lokket dem i en fælde.

Han kommanderede hende ud i solskinet med en stemme så barsk, at hun ikke turde andet end at adlyde. Herude ved ruinen under den blå himmel hang en lærke og sang sine fornøjede triller ned i hovedet på hende, men det havde hun ikke øre for. Hun lyttede efter den uhyggelige rallen inde fra skovbunden. Leander sendte pil efter pil ind i skyggerne, og hver gang pilene gik i brand, hørte hun de lange, hvæsende suk og så den røde ild, der blussede op, som når en kakkelovnslåge bliver åbnet og lukket i en vældig fart.